

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 480/2025-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Mgr. Petrom Vilhanom, advokátom, Bukureštská 3, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Bratislava V v konaní sp. zn. 60C/83/2020 a Okresného súdu Banská Bystrica v konaní sp. zn. 39Ek/3209/2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 20. decembra 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a základného práva na prerokovanie veci v jej prítomnosti a na vyjadrenie sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) a Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „exekučný súd“) v konaniach označených v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje zrušiť rozsudok okresného súdu č. k. 60C/83/2020-56 zo 6. mája 2021 a všetky naň nadväzujúce exekučné rozhodnutia a vec vrátiť späť na ďalšie konanie. Žiada aj o priznanie finančného zadosťučinenia 10 000 eur a náhrady trov konania v konaní pred ústavným súdom.

II.

Skutkové východiská

2. Žalobou doručенou okresnému súdu 2. decembra 2020 sa žalobca domáhal proti sťažovateľke zaplata 8 825,89 eur spolu s príslušenstvom. Uznesením okresného súdu č. k. 60C 83/2020-49 z 13. januára 2021 bola sťažovateľke uložená povinnosť vyjadriť sa písomne k žalobe v lehote 15 dní od doručenia tohto uznesenia v zmysle § 167 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a sťažovateľka bola poučená o následkoch nesplnenia tejto povinnosti vrátane možnosti

rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie. Uznesenie okresného súdu z 13. januára 2021 bolo spolu so žalobou (jej prílohami a poučením) sťažovateľke doručené postupom podľa § 116 ods. 2 CSP, t. j. zverejnením oznámenia 16. februára 2021 o podanej žalobe na úradnej tabuli a webovej stránke okresného súdu, pretože na adrese trvalého pobytu si sťažovateľka zásielku opakovane neprevzala v odbernej lehote. Podľa § 177 ods. 2 písm. c) CSP v spojení s § 273 CSP na prejednanie sporu okresný súd nenariadil pojednávanie. Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku bolo zverejnené 26. apríla 2021 na úradnej tabuli a webovej stránke okresného súdu. Následne 6. mája 2021 okresný súd vyhlásil rozsudok pre zmeškanie, ktorý nadobudol právoplatnosť 1. júla 2021 a vykonateľnosť 7. júla 2021.

3. Na podklade návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie proti sťažovateľke exekučný súd vydal 4. októbra 2021 poverenie na vykonanie exekúcie súdnej exekútorke na vymoženie peňažnej pohľadávky 8 825,89 eur s prísl. na základe vykonateľného exekučného titulu, ktorým je rozsudok okresného súdu zo 6. mája 2021. Súdna exekútorka vydala 5. októbra 2021 upovedomenie o začatí exekúcie, ktoré bolo sťažovateľke doručené postupom podľa § 61b ods. 3 Exekučného poriadku oznámením v Obchodnom vestníku 4. apríla 2022, keďže sa súdnej exekútorke nepodarilo doručiť upovedomenie o začatí exekúcie z 5. októbra 2021 sťažovateľke do 3 mesiacov od začatia exekúcie.

4. Návrhom zo 26. apríla 2024 sťažovateľka žiadala o zastavenie exekúcie, ktorý bol zamietnutý uznesením exekučného súdu z 31. júla 2024 vydaným vyšším súdnym úradníkom. Proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka z 31. júla 2024 podala sťažovateľka sťažnosť, ktorá bola zamietnutá uznesením exekučného súdu zo 16. októbra 2024 vydaným sudkyňou.

III.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka tvrdí, že sa o existencii civilného sporového konania dozvedela až v štádiu exekučného konania. Do vlastných rúk jej nebol doručený exekučný titul (preto nemohol nadobudnúť právoplatnosť a vykonateľnosť) a ani jej nebolo zo strany poštového podniku riadne doručené oznámenie o uložení zásielky, pričom na adrese svojho trvalého pobytu (celé roky ho má rovnaký) si vždy preberá poštu. Ak by jej okresný súd doručoval exekučný titul do vlastných rúk, určite by si ho prevzala.

6. Podľa sťažovateľky sa nemožno držať striktného výkladu Exekučného poriadku prezentovaného vyšším súdnym úradníkom, ktorý len stroho konštatoval, že návrh na zastavenie exekúcie bol doručený súdnej exekútorke oneskorene, a preto sa naň neprihliada. Je nevyhnutné, aby sa na každý takýto prípad nazeralo s osobitným zreteľom, t. j. aby bola aplikácia príslušných zákonných ustanovení personalizovaná na každý prípad.

7. Sťažovateľka tiež tvrdí, že ani upovedomenie o začatí exekúcie z 5. októbra 2021 jej nebolo doručené do vlastných rúk. Aj v iných exekúciách súdna exekútorka nedoručovala písomnosti sťažovateľke do vlastných rúk, ale vždy len zverejnením v Obchodnom vestníku, pričom na takýto postup nebol žiadny zákonný dôvod. Ak by jej boli písomnosti z exekučných konaní doručované do vlastných rúk, určite by využila všetky opravné prostriedky, ktoré jej Exekučný poriadok ponúka, aby bránila svoje práva.

8. Sťažovateľka konštatovala, že nenamieta exekučný titul a jeho prípadnú správnosť. Namieta postup, akým sa okresný súd k exekučnému titulu dopracoval, pretože ním boli porušené jej práva. Sťažovateľke nebola do vlastných rúk doručená žaloba, a preto sa nemohla proti nej brániť zákonným spôsobom. Nemohla predkladať dôkazy a vyjadrovať sa ku všetkým vykonaným dôkazom, čím jej bolo znemožnené uplatňovať prostriedky procesnej obrany a procesného útoku v súlade s CSP. Ak by jej okresný súd doručoval žalobu do vlastných rúk, určite by si ju prevzala. Proti žalobe by sa riadne bránila a uplatňovala by si svoje práva, ktoré jej ako sporovej strane priznáva CSP. Neexistuje žiadny dôkaz, že si zásielku obsahujúcu už uvedené písomnosti neprevzala na adrese svojho trvalého pobytu. Postup, ktorým súd odníme účastníkovi konania možnosť vyjadriť sa k dôkazu, ktorý súd vykonal a ktorý obsahoval zistenie významné pre jeho rozhodnutie, a vytvorí tak dotknutému účastníkovi konania podstatne nevýhodnejšie podmienky na preukázanie svojich tvrdení, než akými disponuje druhý účastník konania, je nielen porušením práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom a na prejednanie veci v prítomnosti sporovej strany podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ale aj porušením princípu kontradiktórnosti a princípu rovnosti sporových strán v konaní pred súdom podľa čl. 47 ods. 3 ústavy ako základných definičných prvkov práva na spravodlivé súdne konanie.

9. Sťažovateľka spolu s ústavnou sťažnosťou predložila aj úradné oznámenie okresného súdu zo 16. februára 2021 o doručovaných písomnostiach podľa § 116 ods. 2 CSP, ktorým bolo zverejnené doručovanie žaloby v základnom konaní. Z daného oznámenia je evidentné, že predmetom ostatných civilných sporov je zaplatenie istiny maximálne do výšky 200 eur s prísl. na rozdiel od predmetu civilného sporu sťažovateľky. Z ustálenej súdnej praxe tiež vyplýva, že pri takýchto vysokých žalovaných istinách ako v prípade sťažovateľky sa sudy vždy pokúsia nariadiť termín pojednávania, doručiť žalobu do vlastných rúk v súlade s CSP. Je zarážajúce, že v prípade civilného sporu sťažovateľky okresný súd nemal problém doručovať žalobu zverejnením na úradnej tabuli. Ešte zvláštnejšie pôsobí referát z 26. apríla 2021, v ktorom zákonná sudkyňa okresného súdu dáva pokyn svojej kancelárii, aby oznámila na úradnej tabuli a webovej stránke okresného súdu verejné vyhlásenie rozsudku bez pojednávania v predmetnej veci. V referáte je explicitne uvedené, aby strany sporu neboli volané, čím podľa názoru sťažovateľky okresný súd porušil jej práva.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Ústavný súd uvádza, že podľa § 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) je viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 neustanovuje inak. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia (petit), v ktorom sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzuje rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Z tohto dôvodu ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáhal v petite svojej ústavnej sťažnosti (čl. 2 ods. 2 ústavy).

11. Ústavný súd zdôrazňuje, že viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011). Z konštantnej judikatúry ústavného súdu zároveň vyplýva, že text uvedený mimo petitu sa pokladá iba za súčasť odôvodnenia ústavnej sťažnosti, ktorou však jej petit nie je možné doplniť (I. ÚS 316/09, I. ÚS 8/2011, II. ÚS 103/08, II. ÚS 154/09, III. ÚS 235/05, IV. ÚS 174/2011).

12. Ústavný súd konštatuje, že v ústavnej sťažnosti je jej petit jednoznačne oddelený od ostatných častí. Sťažovateľka v petite nenamietala porušenie základného práva na rovnosť v konaní pred súdom podľa čl. 47 ods. 3 ústavy postupom okresného súdu a exekučného súdu v napadnutých konaniach, a preto táto časť ústavnej sťažnosti z už uvedených dôvodov nemohla byť predmetom prieskumu ústavného súdu.

13. Ústavný súd tiež konštatuje, že sťažovateľka v petite svojej ústavnej sťažnosti nenamietala explicitne uznesenia vyššieho súdneho úradníka a sudkyne z 31. júla 2024, resp. zo 16. októbra 2024. Postup okresného súdu v napadnutom konaní však vyústil do ich vydania a aj vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľka v petite svojej ústavnej sťažnosti žiadala aj o zrušenie exekučných rozhodnutí nadväzujúcich na vydaný exekučný titul, preto ústavný súd posudzoval aj uznesenia vyššieho súdneho úradníka a sudkyne z 31. júla 2024, resp. zo 16. októbra 2024.

IV.1. K postupu okresného súdu (vo vzťahu k doručovaniu exekučného titulu) a k uzneseniu exekučného súdu z 31. júla 2024:

14. Z princípu subsidiarity vo vzťahu ústavného súdu k všeobecným súdom v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenej uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom. Pokiaľ sťažovateľ pri ochrane svojich základných práv a slobôd uplatní až v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, avšak nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, je potrebné konštatovať, že riadne nevyčerpal dostupné právne prostriedky na ochranu svojich práv (§ 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde). S takýmto postupom sťažovateľa je spojený právny následok neprípustnosti jeho ústavnej sťažnosti.

15. V prípade námietky uvedenej v bode 6 (kritika vyhodnotenia podania návrhu na zastavenie exekúcie ako oneskoreného) ústavný súd uvádza, že túto mohla sťažovateľka predniesť v sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, pričom túto možnosť nevyužila. Preto ústavný súd s ohľadom na princíp subsidiarity odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre neprípustnosť.

16. Ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a meritórne (vecne) sa zaoberať podanou ústavnou sťažnosťou iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným orgánom verejnej moci prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na ochranu jeho práv poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich (II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, I. ÚS 311/08).

17. Napriek tomu, že sťažovateľke uplynula zákonná lehota na podanie návrhu na zastavenie exekúcie, vyšší súdny úradník preskúmal doručovanie exekučného titulu zo strany okresného súdu a vyhodnotil ho ako súladné so zákonom. Proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka sťažovateľka podala sťažnosť, v ktorej rovnako ako v návrhu na zastavenie exekúcie (aj v ústavnej sťažnosti) namietala, že jej nebol riadne doručený exekučný titul.

18. O sťažnosti bola oprávnená a povinná rozhodnúť sudkyňa, ktorá bola zároveň oprávnená a aj povinná poskytnúť ochranu základným právam a slobodám sťažovateľky v prípade zistenia, že rozhodnutím vyššieho súdneho úradníka došlo k ich porušeniu. Právomoc sudkyne rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľky preto v tomto prípade vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum ústavnou sťažnosťou prezentovaného porušenia v bode 1 označených práv sťažovateľky postupom okresného súdu (vo vzťahu k doručovaniu exekučného titulu) a exekučného súdu v napadnutých konaniach a uznesení exekučného súdu z 31. júla 2024 vydaným vyšším súdnym úradníkom. Ústavný súd preto túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu, že ústavný súd nemá právomoc na jej prerokovanie.

IV.2. K uzneseniu exekučného súdu zo 16. októbra 2024:

19. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy).

20. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

21. V relevantnej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia sudkyňa uviedla, že okresným súdom doručovaný exekučný titul bol 24. mája 2021 odovzdaný poštovnému podniku na doručovanie pod podacím číslom SK023488520SK. Z predloženej doručky okresného súdu vyplýva, že exekučný titul bol sťažovateľke doručovaný na adresu označenú v záhlaví tohto uznesenia a informácia o výsledku doručenia exekučného titulu znie: „*Vážený používateľ, správa nebola listinne doručená z dôvodu, že adresát si zásielku neprevzal v odbernej lehote. Zásielka bude do 30 dní skartovaná*“ (dôkaz: doručka nachádzajúca sa aj v elektronickom súdnom spise exekučného súdu v rámci podania vytvoreného 18. 7. 2024).

22. Sudkyňa tak dospela k záveru, že vyšší súdny úradník vo veci doručovania exekučného titulu vykonal dokazovanie, avšak dospel k nesprávnemu skutkovému zisteniu, keď konštatoval neprevzatie zásielky zo strany sťažovateľky z dôvodu „*adresát nezastihnutý*“. V konečnom dôsledku teda podľa sudkyne neobstojí argumentácia sťažovateľky, že jej nebola pri doručovaní zásielky poskytnutá lehota na jej prevzatie, pretože zásielka sa vrátila okresnému súdu až potom, keď si ju sťažovateľka neprevzala v odbernej lehote. Sudkyňa dodala, že štandardná odberná lehota

je na pošte 18 dní od oznámenia o uložení zásielky. Túto odbernú lehotu môže odosielateľ zásielky skrátiť na ľubovoľný počet dní, a to spôsobom, že jej dĺžku uvedie na doporučenej zásielke, a preto nie je striktné daná. Zo žiadnej právnej normy nevyplýva povinnosť poskytnúť adresátovi písomnosti 18-dňovú odbernú lehotu na prevzatie zásielok. S poukazom na to, že zásielka bola 24. mája 2021 odovzdaná poštovému podniku na doručovanie a nedoručená zásielka sa vrátila okresnému súdu až 15. júna 2021, možno zodpovedne vyvodiť záver, že sťažovateľke bola poskytnutá 18-dňová odberná lehota.

23. Pokiaľ ide o argumentáciu týkajúcu sa prípadného nedodržania 18-dňovej odbernej lehoty, sťažovateľka nepreukázala, že by bola poštovým doručovateľom uvedená do omylu v prípade dĺžky trvania odbernej lehoty, počas trvania ktorej by bola zásielka poštovým doručovateľom vrátená okresnému súdu (pred uplynutím úložnej lehoty), t. j. že by jej bolo znemožnené nesprávnym postupom na strane poštového doručovateľa súdnu zásielku prevziať. Zároveň podľa § 111 ods. 1 CSP sa údaje v doručení považujú za pravdivé, ak nie je dokázaný opak, pričom doručenie je verejnou listinou. So zreteľom na uvedené sudkyňa vyvodila záver, že zásielka bola sťažovateľke doručená fikciou doručenia z dôvodu jej pasivity v základnom konaní, keďže si zásielku neprevzala v odbernej lehote. Táto sa následne ako nedoručená vrátila okresnému súdu, a preto sa jeho rozsudok zo 6. mája 2021 v dôsledku uvedenej skutočnosti stal vykonateľným exekučným titulom. Vyšší súdny úradník postupoval správne a v súlade so zákonom, keď v danej veci návrh sťažovateľky na zastavenie exekúcie zamietol, pričom neboli zistené žiadne skutočnosti brániace vymáhateľnosti exekučného titulu a ani žiadny iný dôvod na zastavenie tejto exekúcie.

24. Po preskúmaní rozhodnutia sudkyne ústavný súd argumentáciu sťažovateľky vyhodnotil ako nespôsobilú spochybníť jeho ústavnú udržateľnosť. Ústavný súd konštatuje, že sudkyňa jasne, zrozumiteľne a logicky vyjadrila dôvody zamietnutia sťažnosti sťažovateľky vo vzťahu k rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka. Nemožno preto vysloviť, že by sudkyňa postupovala svojvoľne alebo akýmkoľvek iným zjavne nesprávnym spôsobom vykladala, resp. uplatňovala príslušné právne predpisy. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (II. ÚS 122/05). Podľa názoru ústavného súdu sa sudkyňa takéhoto výkladu či aplikácie zákonného predpisu nedopustila, a preto ústavný súd v tomto prípade nevidí priestor na zásah vo forme zrušenia rozhodnutia sudkyne. Sudkyňa zároveň svoje rozhodnutie podporila odôvodnením, ktoré ústavný súd považuje za dostatočné. Obsah ústavnej sťažnosti je preto v zásade len polemikou s právnym záverom sudkyne, ktorá sa nestotožnila s argumentáciou sťažovateľky, že rozsudok okresného súdu zo 6. mája 2021 nenadobudol vykonateľnosť z dôvodu jeho nie riadneho doručenia.

25. Sťažovateľka poukázala aj na nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 148/2018-100 zo 14. júna 2018, v ktorom ústavný súd uviedol, že „*všeobecný súd, ktorý ako orgán verejnej moci má povinnosť doručiť účastníkovi konania rozhodnutie vo veci samej do vlastných rúk, nemôže sa zodpovednosti za splnenie tejto povinnosti zbaviť z dôvodu, že doručením zásielky poveril poštový podnik, ktorý pri realizácii doručenia do vlastných rúk pochybil, v dôsledku čoho k fyzickému doručeniu zásielky nedošlo. Inými slovami, nesprávny postup poštového podniku pri realizácii doručenia zásielky do vlastných rúk nemôže ísť na ťarchu účastníka konania a nemôže zakladať zákonnú fikciu doručenia rozhodnutia vo veci samej do vlastných rúk.*“. Ak sťažovateľka argumentuje daným nálezom ústavného súdu, skutková situácia nie je analogická, aj keď v oboch veciach išlo

o posudzovanie fikcie doručenia. Vo veci sp. zn. II. ÚS 148/2018 poštový podnik uložil zásielku na pošte a informoval adresáta o 18-dňovej úložnej lehote. Zásielku však vrátil súdu skôr (po uplynutí šiestich dní) a nemohol ju adresátovi doručiť, keď ju tento chcel v rámci 18-dňovej lehoty prevziať. Sťažovateľ však aktívne zisťoval okolnosti doručenia, ktoré súdu predložil, doručenie sám na pošte reklamoval, o čom tiež poskytol skutkové tvrdenia a dôkazy. V sťažovateľkinom prípade nič nenasvedčuje tomu, že by išlo o nesprávny postup poštového podniku pri realizácii doručenia zásielky, a preto nemožno zovšeobecnenú právnu vetu uvedenú v danom náleze ústavného súdu aplikovať na túto vec.

26. Ústavný súd uvádza, že vôbec nemožno uvažovať o porušení základného práva sťažovateľky na prerokovanie vecí v jej prítomnosti a na vyjadrenie sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom exekučného súdu v napadnutom konaní. Argumentácia sťažovateľky v tomto smere (body 8 a 9) evidentne smeruje proti postupu okresného súdu v napadnutom konaní. V nadväznosti na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že medzi označeným základným právom sťažovateľky podľa ústavy a postupom exekučného súdu v napadnutom konaní a uznesením sudkyne zo 16. októbra 2024 neexistuje ústavne relevantná súvislosť. Z uvedených dôvodov ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

IV.3. K postupu exekučného súdu pri doručovaní upovedomenia o zastavení exekúcie z 5. októbra 2021:

27. Všeobecne platí, že pasívne legitimovaným subjektom v konaní o ústavnej sťažnosti je akýkoľvek orgán verejnej moci, pokiaľ uplatňuje právo z pozície výkonu svojich právomocí a kompetencií. Špecifikom exekučného konania je to, že exekučné konanie je spravidla „v rukách“ súdneho exekútora a exekučný súd v jeho rámci koná a rozhoduje len na základe procesných návrhov účastníkov exekučného konania, resp. súdneho exekútora. Sťažovateľka namietala nedoručenie upovedomenia o začatí exekúcie z 5. októbra 2021 v súlade s Exekučným poriadkom postupom exekučného súdu v napadnutom konaní, ktorý však nekonal a nerozhodoval v rámci výkonu svojich právomocí. Exekučný poriadok totiž zveruje právomoc vydať a doručovať upovedomenie o začatí exekúcie len súdnemu exekútorovi (§ 61 Exekučného poriadku). Ústavný súd preto opätovne dospel k záveru, že medzi v bode 1 označenými základnými právami sťažovateľky podľa ústavy a postupom exekučného súdu v napadnutom konaní v súvislosti s danou námietkou sťažovateľky neexistuje relevantná vecná súvislosť.

28. Nad rámec ústavný súd uvádza, že exekúciu riadi exekučný súd, ktorý má dosah na zákonnosť vykonávanej exekúcie v rozsahu zabezpečujúcom pre oprávneného a povinného uplatnenie rovnakých práv a plnenie len zákonom vyžadovaných povinností (IV. ÚS 306/2007). V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na § 32 Exekučného poriadku, podľa ktorého je súd oprávnený požadovať od exekútora vysvetlenia alebo správy o priebehu každej exekučnej veci, ktorá bola exekútorovi pridelená, pričom exekútor je povinný súdu v určenej lehote ich aj poskytnúť. Ak pri výkone exekúcie dochádza k priesťahom alebo porušovaniu povinností ustanovených týmto zákonom, môže súd uložiť exekútorovi vykonanie potrebných opatrení na odstránenie nedostatkov. Nesplnenie povinností uložených súdom je závažným disciplinárnym previnením.

29. Z citovaného ustanovenia Exekučného poriadku vyplýva, že obsahom pokynu súdu môže byť vykonanie procesného úkonu, ktorý podľa názoru exekučného súdu mal exekútor pri riadnom výkone svojej činnosti vykonať, alebo, naopak, povinnosť upustiť od vykonania (či vykonávania) určitej činnosti, ktorá podľa názoru súdu riadnemu vedeniu exekúcie odporuje (ŠTEVČEK, M., KOTRECOVÁ, A., TOMAŠOVIČ, M., MOLNÁR, P. a kol. Exekučný poriadok. Komentár. 3. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2018, s. 99 – 101 a 793). Sťažovateľka zjavne neuplatnila ochranu svojho práva prostredníctvom účinného právneho prostriedku, ktorý jej poskytuje § 32 Exekučného poriadku, t. j. v rámci tzv. pokynového konania. Za takejto situácie dospel ústavný súd k záveru, že sťažovateľka má v systéme exekučného konania k dispozícii účinný prostriedok na dosiahnutie ochrany svojich práv exekučným súdom oprávneným konať o jej danej námietke. Sťažovateľka má tiež právo podať návrh na zmenu súdneho exekútora podľa § 34 Exekučného poriadku, pokiaľ sa domnieva, že súdna exekútorka porušuje svoje povinnosti. Z uvedeného potom vyplýva, že exekučný súd je vybavený právomocami na kontrolu činnosti súdneho exekútora.

IV.4. K postupu okresného súdu vo vzťahu k námietkam uvedených v bode 8 a 9:

30. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

31. Sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti uviedla, že pri druhom termíne nahliadnutia do súdneho spisu okresného súdu sa v ňom exekučný titul nenachádzal. Súčasne jej právna zástupkyňa podala návrh na zastavenie exekúcie, ktorý bol doručený súdnemu exekútorovi 26. apríla 2024. Z uvedeného vyplýva, že o dôvodoch postupu okresného súdu podľa § 116 ods. 2 CSP vo vzťahu k doručovaniu žaloby, o obsahu úradného oznámenia okresného súdu zo 16. februára 2021 o doručovaných písomnostiach a obsahu referátu z 26. apríla 2021 sa sťažovateľka mohla dozvedieť najneskôr 26. apríla 2024 (námietky uvedené v bode 8 a 9 sťažovateľka nevzniesla v žiadnom svojom podaní v danej exekúcii, pozn.). Ústavná sťažnosť sťažovateľky bola ústavnému súdu doručená 20. decembra 2024, teda celkom zjavne po uplynutí lehoty dvoch mesiacov, od kedy sa sťažovateľka mohla dozvedieť o už uvedených skutočnostiach.

32. V prípade podania ústavnej sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03). Z už uvedených dôvodov ústavný súd odmietol v tejto časti ústavnú sťažnosť sťažovateľky podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

33. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších jej návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. augusta 2025

Robert Šorl
predseda senátu